

Rakousko – Judith Wolf a Sonja Weissenböck, studentky učitelství
Zpráva o pracovní návštěvě – Skårup, Dánsko – 14.09.-23.09.2008

Mezinárodní koordinátorka v Dánsku, paní Birgith Lotzfeldt byla během plánování naší návštěvy v Dánsku velmi vstřícná a ochotná. Zajistila nám hotel a poslala svoji kolegyni, paní Annette Japelt, aby nás vyzvedla na nádraží v Nyborgu. Paní Japelt byla velmi milá, odvezla nás do hotelu a pozvala nás na večeři k sobě domů.

V pondělí ráno nás paní Japelt vyzvedla v hotelu a odvezla do školy ve Skårup. Tam nás představila učiteli-hostiteli, panu Allanu Østergaardovi. Přestože pan Østergaard nereagoval na emaily, které jsme mu poslaly před odjezdem z Rakouska, zdálo se, že má z naší návštěvy radost. Hned nás pozval do své výuky. V následujících dvou hodinách matematiky nás plně zapojil do výuky. A hodinu němčiny jsme pak v podstatě odučily my samy. Takto jsme se rychle seznámily se žáky. Zdálo se, že se těší na čtvrtěční hodinu matematiky, i když se cítili nesví, že budou muset mluvit cizím jazykem.

Důvodem, proč se žáci k projektu stavěli tak kladně, bylo pravděpodobně zaujetí pana Østergaarda. Poskytl nám značnou podporu, připravil část materiálů, které jsme pro výuku potřebovaly, a neměl žádné předsudky k našim vyučovacím metodám. O naše nápady se zajímal a pomohl nám pochopit, jak se vyučuje v Dánsku.

Po vyučování jsme se bez potíží dostaly zpět do hotelu, protože nám den předtím paní Japelt připravila mapku.

V úterý dopoledne nás paní Lotzfeldt vzala na výlet do Odense, kde jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí o slavném dánském spisovateli H. Ch. Andersonovi. Pozvala nás také na tradiční dánský oběd.

Když jsme poprvé uviděly školu ve Skårup, její budova na nás neudělala dobrý dojem. Vypadala spíš jako továrna vybudovaná v padesátých letech 20. století, než jako budova pro děti. I chodby působily dost nepřátelsky, a to i přesto, že na nich bylo pár obrazů a plakátů.

Ve sborovně to ale bylo pohodlné a byla tam spousta prostoru pro rozhovory. Nebylo tam ale nikde místo na vypracovávání příprav a na uchování školních materiálů.

Během návštěvy školy ve Skårup jsme si všimly, že tamní školní kultura se diametrálně odlišuje od školní kultury v Rakousku. Zdá se, že dánští žáci nemají sešity, do kterých by si během výuky dělali poznámky. Není ani obvyklé, že by učitel něco vysvětloval před tabulí, nebo že by žáci dělali cvičení na tabuli. Obvykle dostanou zadané úkoly, které mají samostatně nebo v malých skupinách vypracovat. V průběhu této práce mohou být kdekoli, kde se jim to zdá pohodlné. Při náslechu jsme si všimly, že na zadaném úkolu pracovala zhruba jen polovina žáků. Ostatní dělali cokoli jiného, aniž by za to byli pokáráni.

Když jsme tyto postřehy probíraly s místními učiteli, dozvěděly jsme se, že v Dánsku všechny děti (nadprůměrné, průměrné i děti se speciálními vzdělávacími potřebami) navštěvují jednu školu. Proto jsou ve třídách značné rozdíly v úrovni jednotlivých žáků.

Ve Vídni jsme si na našich společných setkáních připravily dvě hodiny na zaměřené na probírání Pythagorovy věty. Dva měsíce před tím, než jsme odjely do Dánska, nám koordinátorka řekla, že budeme učit patnáctileté děti. To nás trochu zmátlo,

protože tato látka se v Rakousku probírá s žáky třináctiletými. Nebyly jsme si proto jisté, zda naše cvičení nebudou příliš dětinská a pro dánské žáky příliš nudná.

Během první hodiny jsme zjistily, že tyto naše obavy byly zcela zbytečné. Přestože nám pan Østergaard řekl, že Pythagorovu větu vyložil již minulý týden, cvičení se zdála pro žáky příliš těžká a na vysvětlení jsme potřebovaly více času, než jsme původně předpokládaly. Problém nebyl v jazyce, ale v nedostatečných znalostech v matematice. Velké problémy jsme měly s kázní některých žáků. Nebyli zvyklí na to, aby se v hodině soustředili, a dělali si, co chtěli

V důsledku toho jsme původní plán zcela změnili. Žáci začali pracovat v malých skupinkách a hodně jsme jim při tom pomáhaly. Dokonce jsme jim daly i různé úkoly a individuálně pomáhaly. To bylo možné jen proto, že jsme tam byly dvě.

Reakce žáků na naši přítomnost ve třídě byly velmi dobré, což potvrdil i jejich učitel. Většina z nich přijala angličtinu jako vyučovací jazyk. Většinou nám dobře rozuměli a neměly jsme problém jim vysvětlit neznámá slovíčka, která jsme při výuce použily. O to větší škoda bylo, že jejich učitel, koordinátoři a dánští studenti učitelství, kteří se přišli na hodinu podívat, se žáky hovořili dánsky.

Na základě této zkušenosti se domníváme, že není těžké učit matematiku v cizím jazyce. Ani žáci neměli zásadní problémy s používáním cizího jazyka. Mnohem větší problém je v odlišnosti vzdělávacích systémů. Mezi Dánskem a Rakouskem jsou v tomto ohledu značné rozdíly a školu ve Skårup nelze přirovnat k žádné škole v Rakousku. Rakouský vysokoškolsky vzdělaný učitel nedisponuje nástroji na to, aby zvládl žáky s takovými speciálními vzdělávacími potřebami, s jakými jsme se v naší třídě setkaly.

Nicméně pro nás byla ohromná zkušenost, že jsme v jedné třídě učily žáky s tak velmi odlišnou úrovní znalostí. Hodně nám to dalo.